

Kevät tulla keikahutti,
lämpö voitti talven vallan,
vilu lähti muille maille.

Puro pärski, laine lauloi,
pajunkissa kurkisteli,
leyhki tuuli lempeästi,
aukoi aalto uomiansa.

Suvi saapui kukkinensa,
levitteli lämpöänsä,
virerteli lintusetkin,
vihersivät viljapellot.

Kypsyi marjaset makeat,
jakoi luonto lahjojansa,
avosylin aarteihia.
Sointujansa syksy soitti,
mylvi myrsky, pieksi puita,
vihaisena virta loiski
kiven päälle pärskehiä.

Koivu raukka kylmissänsä
kesävaattehensa riisui,
alistuen ruoho taipui
lepoon alle lehtikummun.

Talvi valkovaatteissansa,
tuiskutuuli töppösissä,
tänne tulla tupsahutti.
Järven pinta jäätyneenä,
valkolunta pientarella.

Vaikka kuuraparta lienet,
olet silti tervetullut,
talven riemuja jakelet,
lumiukkoja rakennat,
kummut lasten lasketella ,
hiihtäjille suksiluistot,
jokaiselle ruskoposket.

Syksy toi pimeät päivät

Jokavuotinen se riesa
tuli taaskin pyytämättä:
Mustanuttu, märkähattu
kyynelehti kiukutteli,
vihurina viiletteli,
puut ja penahat puhalsi
lentäviksi lehtisiksi,
kellastutti ruohonkorret,
kesäkukkaset tuhosi.

Tarhan loihti toisenlaisen,
ruskaloiston niin upean
punaiseksi, keltaiseksi,
vastineeksi vihreälle.

Vaikka synkkänä uhoat,
toithan silti tuomisia.
metsä tuotti marjasia,
pelto leipäämme jyviä,
kasviksiakin kosolti.
Kiitos syksy antimista,
ensi vuonna taas tapaamme.

Liukas-Liisa, Kalja-Kaisa

Oli liukkaat Liisan leikit
marraskuussa viime vuonna.
Kalja-Kaisa toppuutteli
sisartansa riehumasta.
Iloisesti Liisa-tyttö
keikutteli kulkijoita,
talutteli tanssahdellen,
kontallensa kupsahutti,
jalat alta luiskahutti.

Kaisapa ei kaljotellut,
selvapäisnä sipsutteli,
sisartansa höyrypäättä
lämpöaalloin toppuutteli.
Luistoleikkikin lopahti.

Tammikuu

Tuli tuttu tunturista,
pakkasukko Pohjolasta,
tuiskuviitta hartioilla,
lunta päässä, parta jäässä.
Nurkkiamme paukahutti,
tuprahutti tuiskulunta.
Nenänpäätäkin nipisti,
sormet, varpahat vihoitti.

Tekipä elon tukalan
kuuraparta tammikuinen.
Pitää villavaattehia
olla paukkupakkasella,
kaulahuivi, rukkasetkin,
huopikkaat ja karvaturkit.

Pahansuopa pakkasukko,
painu Pohjolan perille,
jäämerelle melskomahan.
Irti päästä kahlehista
viluissansa viehkuroivat,
kylmissänsä kyyhöttäjät
lauhan tullen laitumille
läheemmäksi lämpösäätä.

Tule kevät toivottuni

Kevät koidu, toivottuni,
tuuli lounainen lähene
tänne kylmän kynnöksille,
vilun, viiman pientarille.
Aurinko, elämän alku,
läheemmäksi laskeudu,
kourin hellin koskettele
elotonta routamaata.
Rysähtä rikki jäätä,
puron anna pulputella,
vesirännien rämistä.
Aurinkoinen, kultakehrä,
leyhyttele lämpöäsi,
voisivat viluiset vangit,
kylmissänsä kyyhöttäjät,
päästä pakkasen käsistä,
vapautua villaisista.
Siitä mieli virkistyypi,

ilon tuike silmiin saapi,
tulevasta kun on toivo,
aurinkoisesta ajasta.
Piileskellyt päivänpaiste,
taasen astupa esille.

Syksy

Siinä nuokkuu märkänuttu
kyyryselkä kynnöksellä,
takkutukka, tihkusilmä,
pellon mustan mullan päällä.
Jopa ruoja riehaantuukin,
puut puhaltaa paljahaksi,
järven laineet vaahtopäiksi.
Eikä se periksi anna,
ennen kuin saa murskatuksi
ruohonvarret maata vasten,
tuon kesäisen kukkaloiston.

Vasta hellät hahtuvaiset
vaientaapi syksyn vimman,
mustan vaihtaa valkeaksi.

Haitannut ei musta joulu

Tulihan se joulu meille,
vaikkei paukkupakkasella,
kinoksilla korke'illa.

Vesiryöppy rapsutteli,
rätäkuurokin kohahti.
Tuli silti joulu meille,
päiviä pimeimpiäkin
liekki kynttilän valaisi,
suli suussa porsaankinkku,
monta herkkua hupeni.

Pukin keppikin kolisi,
liekö tullut kopterilla?
Lahjansa sai kiltit lapset,
väki kaikki juhلاميeltä.

Vuodenaikain vaihtelua

Kirjoittanut Helmi Latva

Kuusenkynttilät lepatti,
joululaulutkin helähti.
Olihan se joulujuhla,
vaikka mustana olikin.